

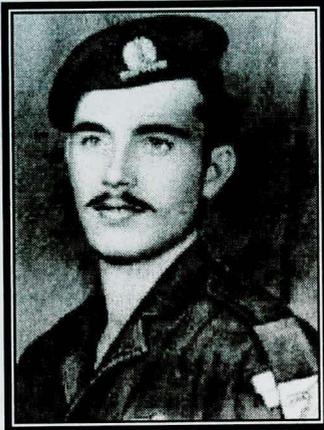

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב טוראי משה-שמואל שפרמן ז"ל

בן צפורה ויחזקאל

נולד בירושלים

בתאריך י"ז בתשרי תרצ"ז, 3/10/1936

התגורר בירושלים

התגייס בפברואר 1955

שרת בחטיבת הצנחנים

נפל במבצע קדש

בתאריך א' בכסלו תשי"ז, 5/11/1956

נקבר בהר הרצל

אזור: א חלקה: 20 שורה: 3 קבר: 10

בן 20 בנפלו

קורות חיים

בן יחזקאל וצפורה. נולד ביום י"ז בתשרי תרצ"ז (3.10.1936) בירושלים. נצר למשפחת חסידים ויראי-שמים, רבנים וגדולי-תורה. למד בבית "תלמוד-תורה" של "המזרחי"; לאחר-מכן ב"ישיבה" בכפר הרא"ה, בה עסק בתורה ובעבודה כאחת. לאחר-מכן בא לתלמוד ב"ישיבה" של זכרון-יעקב שעברה לכפר-חסידים, כדי להעמיק את השכלתו התורנית. אחרי-כן התנדב לשמש בהוראה בישובי-הספר. משגויס לצה"ל בפברואר 1955 ניסו לשדלו לכהן כסמל-דת ביחידתו, אבל דעתו לא היתה נוחה מתפקיד זה ובחר להצטרף ליחידה קרבית - לגדוד הצנחנים - באמרו: "איני יכול לשבת שאנן ובוטח בשעה שחברי וידידי הולכים לקרב למסור את נפשם על קדושת המולדת". היה מן הראשונים בכל מבצע נועז והפליא את חבריו הלוחמים בעוז-רוחו ובאומץ-לבו בשמשו להם דוגמה. הם העריצוהו וכיבדוהו, כי ראו בו מזיגה נעלה של אהבת-התורה, אהבת הבריות ואהבת-הארץ. אך הוא הצניע לכת ודברי-שבח לא היו לרצון לו. תשוקתו הרבה ללימוד-התורה הביאתהו לידי כך שהיה מקדיש לו גם משעות-הנופש שלו בצבא. כל אותם הימים נשא את נפשו ליום בו ישוב אל תלמודו ב"ישיבה" וכן אמר להשתלם במשפטים. נפל בקרב ביום א' בכסלו תשי"ז (5.11.1956) במערכת-סיני והובא לקבורה בבית-הקברות

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

הצבאי בקרית-שאול. ביום כ"ח בתשרי תשי"ח (23.10.1957) הועבר
למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים.

שמואל שפרמן הי"ד

שמואל משה שפרמן בן יחזקאל וצפורה, אח ללוי, נולד בירושלים בשכונת זכרון משה ב"ז בתשרי תרצ"ז.

סיים את לימודיו היסודיים בביה"ס מזרחי. היה חניך בני עקיבא בשבט איתנים. המשיך את לימודיו בישיבת בני-עקיבא בכפר הרואה. ולאחר מכן בישיבת כנסת חזקיהו בזכרון יעקב, שעברה בתקופה מאוחרת יותר לכפר חסידים.

התנדב לשמש בהוראה לעולים חדשים בישובי הספר. בפברואר 1955 התגייס לצה"ל ליחידת הצנחנים כסמל דת, שבזמנו בודדים היו החיילים הדתיים ביחידה זו.

בהמשך השרות סיים קורס מכ"ם בהצלחה. השתתף בפעולות תגמול מעבר לגבולות, במלחמה נגד מחבלים (שנקראו בזמנו פדאיון). ובכל המצבים הקשים שבהם הוא נקלע ידע להעלות חיוך על שפתיו.

הקפיד מאוד על מצוות כיבוד הורים, ובכדי לא להדאיגם לא סיפר בבית על יציאתו לפעולות אלו, וזאת שמעו ההורים רק לאחר נפילתו.

שמואל ז"ל היה בחור ירא שמים, שגם בשרותו הצבאי הקפיד על כל מצווה קלה כבחמורה. מפקדו כתב שהוא היה חייל

ממושמע אמיץ ואהוב על חבריו שראו בו מזיגה נאה של אהבת התורה, אהבת הבריות ואהבת ארץ ישראל. תמיד היה מוכן לעזור לכל נצרך, אך הצניע לכת ודברי שבח לא היו לו לרצון.

חבריו סיפרו שכשבועיים לפני מבצע קדש כאשר חבריו ליחידה יצאו לבלות ברמת גן, העיר המאמצת את הצנחנים, הגיע שמואל ז"ל לאחת הישיבות בבני ברק לנצל את הזמן ללמוד דף גמרא.

ביום כיפור האחרון לפני נופלו הגיע לישיבה בה למד בכפר חסידים, ושמח על ההזדמנות להמצא בין כותלי הישיבה ביום הקדוש.

ראש הישיבה סיפר שבשיחותיו עמו ראה בו את הכרתו הדתית העמוקה, והביע את רצונו לחזור לישיבה לאחר שחרורו מהצבא.

שמואל ז"ל לא זכה לחזור לישיבה של מטה, אך זכה להכנס לישיבה של מעלה.

במכתבו האחרון הביתה מלב מדבר סיני כתב בין השאר "העיקר אל תדאגו ותראו לקבל הכל בקלות כי בכל אופן אין לנו במי לבטוח רק בקב"ה".

שמואל ז"ל נפל במבצע קדש ביום א' בכסליו תשי"ז. בן 20 היה בנופלו.

יהי זכרו ברוך.

29/10/56 זמ ה' א

כהור' היקרים
 שלום רב לכם. שלום רב גם לכם ושלום רב
 לאור המצב שלור כיום באור' מורח אל' גם
 מנחה נב' בקני' של' תפלה ותנו' אלהים את' בנ' בנ' בנ'
 קל' ב' בנ' אלה' און' און' בא' אבטוח רק בק' נאר
 נב' און' הלאה פ' בנ'
 רק אונ' פ' מנ' פ' מנ' פ' מנ' אבק' אה'
 און' און' מול' אה'
 מנ' בנ' מנ' אה'
 מנ' אה'
 הצ'יק' של' רב' אב' אב'
 ושל' ר' בנ'
 מנ' מנ' מנ' מנ' מנ' מנ' מנ' מנ' מנ' מנ'

המנחה האחרון הייתה

6.5.11

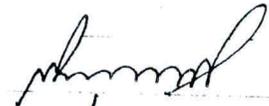
לחברת של ספינת שמאל.

קשה לי בענין אהבתי אהבתי ליהודים בלבד שמאל.
האב מאתן אהבתי שמאל מאתן החומר והחומר איננו.
ויק אבא איננו אהבתי - אהבתי בן נפתי.
הכתיב יור שמאל איננו החושבן בצבאי.

הכתיב איננו אהבתי קרבי.
שמאל היה חטא אהבתי, אהבתי אהבתי, טבדי
היה הדבר ששמאלנו אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי.
הכתיב יור שמאלנו אהבתי אהבתי, אהבתי אהבתי
וישאלו אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי.

אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי.
אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי.
אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי.
אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי.

ויק אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי.
הכתיב אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי.
אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי.

אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי אהבתי.

22.11.56 יום חמישי

שמים כבד יתקדמו יקני, הכעס והזל/עניקת.

אינני יוצא כיצד לפעול הלאה, ובדגש אג המסגרת הזו
אני נאמרים יוצא אי לא נפילתי בעקבותי של הנכח שמואל ואמרו
בבתי על הפסוק והבנו. שנספח לי על שמואל הוקר. שפיל.
אני איל בדקף אני ועדולם לא סקרתי בהספד - לא מפני
שלין לי מה אומר אלא שאין לי הכח העשלי להספיד חבתי ויזכר
שכילבו.

את שמואל הנכח הכרתי ויזכרתי, הוא בא לקינותו כזה וכזה
כשאתם כהנאנו טויון ויכין" דבא וזומצ הימף לפני כחצי שנה
פקדניו והוא אכל מצל ונושא סוף ומע של הטאה שדומה
בה וינעארת. לא היה הבק כפלא קלדיו זכר כי לא
יזכרתי על כוונתו ומשלתו, וזכרתי גיזר נפשו, יעזתי טג-
אבו וכבדו אתם עם ומאצרת את מיטב יכולתי ~~אני~~ ולעתי
בה גאצ העוף והנפל. דומת השקתה כלקני אצלנו, בהר
עמי ושאני על הפסוק והלוויים דבא. מאה שמה נער גל
יגל צת וקמה, הוא אה וילב דרך שאני אם וכל דתוקף הולתי
בה כולס היאת טאג אלא תפתי של סוף צת המסרת שחול
בהר. שאלתי אם יוצא לו מהו סוף צת וכיצד שאל סוף הצת
הג הפסוק דבא ואם הוא טאג וספכ לי כיצד הוא דארה וחולס
כיצד צינן אפילו ולקוב סוף צת ופקבו הפסואווי דעומק המחלקה
שגרים ובאלפס הכרה של תפיסת החלומי החקלוג אוניפליג
ועזתי לשם הוא יקל א עצמו אג דמשימה דבו הוא ימאנה קל
אל ונפשו. וכך היה ועל דברי חבתי ומפסדו אלו.
שיגל לא הימק את תפתי שפיל שפילו היותנו בין אל

על במוחך חלל

שמואל שפרמן הי"ד

בן עשרים הי"ד... בן עשר רים הנהו ובן עשרים יהי"א, אנו מודקנים והוא ישרא... עזיר כשר ה" כשיופיע אלינו, — והוא יופיע לעתים קרובות — ראהו בקומתו הקוסה ובפניו המאירים והמחייבים.

הכרתיו לראשונה, בבואו לאוה לי התורה בכפר הראיה. הי"א או נער בישן במקצת ונבון, אחר ש" לא התראינו כחמש שנים מנשתיו שוב, והנה הפך לבנר, אולם אותם הרוך הילדותי וטובי הלבב היו מ" תנסכים על פניו מדי חיובו. א" חריו היו חמש שנות הסתופפות באוהלי התורה בכפר הראיה וב" ישיבת כנסת חוקי" חמש שנים י" שב ליד הגמרא המתוחה ולמד, ח" ורוחני המופלא, משם סגב הרבה מתכונותיו הנעלות אשר רוממותו מעל חבריו, ואין זה סלא כלל ש" אף בתגייסו לצנחנים נשאר אותו השקיל" אשר בכל רגע עומד מו" כן לעזור לכל הנצרך לכך, אותו האדם, אשר אף במצבים הקשים ביותר יודע להעלות חיוך על ש" פתו ולהאמין, שבורא הכל יעדו רהו.

לעולם לא אדע אני ואף יתר חברי הרבים מדוע אבנוהו כל- כך. בראותו לבי הי" מתמלא ש" מחה מהולה באהבה, ומשום מה רצייתי לעשות משהו למענו או לפחות לחבקו... אולי משום ש" ידעתי שאותן התרגשות בלבבי כי לסי כל אדם... ואו כמים הפנים אל הפנים.

שמואל היקר! בעורך מתהלך בתוכנו בושתי לחבקך, אולם בי מתוך הריני מחבקך באהבה שאין להארת אלא לחושה. בהתהלכך בי תוכינו בושתי לגלות אונך כי אגו אוהבים אותך ומעריכים אותך מאד אולם כעת אני כותב אליך: אהבנך ונאהבך הערכנך ונערייך. כן, בהוזהנך בתוכינו לא רצייתי להליך, כי ידעתי, שלא לרצון לך אם מהללים אותך, אולם כעת אומר את אשר הי" בלבי לומר קך: אתה ירא שמים, טוב לבוא וטוב לבריות. כמה משוכ הי" אצלך בואך לישיבה ליום ספורים האחד רון, אף שהורב הי" כרוך בקשיים גדולים, באיזה התלהבות התפללת, באינו אתנה וחיבה דברת אלינו, ובאיזה הכנעת דברת אל ריבך תג" דול הגאון ר" אליי לאסיאן. א" צלך הכל הי" משוטט וטבעי, מעולם לא חשבת שמגיע לך עבור זה משהו... אולם כעת ודאי יודע לך כבר כי שכוך הרבה מאד...

אין היית אומר תמיד, בו נות אקפוץ לישיבה קצת ממו". תמיד מצאת הודמניות לה. באחת מ"קפיצותיך" לי למדתי והבנתי היטב את ה שש אני על אמרתך כמוצא רב. ראיתי אצלך בטוחש א שמחה הגדולה במציאת הש" רב" — במציאת דבר הי" א מתנות הצבא למדת, לפני הקרבות מצאוך, בשעות הלי מאחרות, והנך לומר בשלול שית, אנו יודעים זאת אף עולם לא ספרת על כך, י אנו הרבה יותר מאשר אתו שב שבועיים לפני עלותך ב הקרב השמימה, "קפצת" בת סלבווקה בבני-ברק והו ללמד, לא ידענו שבדיוק שאתה יושב ולומר, כל הגדו אתה משתיך אליו נמצאים הטרון, ואף בכיסך כרטיס להצגה זו. רק במקרה נודע על עצמך לא דברת, לא סך ורק זרים הללת.

בזמן האחרון נפלו סניך, תיר על כך והשבתי: לא אולם לא הצלחת להסתור האמת, דקדקת בכשרות הם והרבת מהם לא אכלת. אתה שבת, אולם אנו ידענו בו נשמה גדולה וטהרה בקרב כמה דאגנו לשלוכך, אח סעולה הייתה השאלה הרא מה עם שמילז כעת אנלו בשמעי את הדי התפוצצו הקרב בקלקלי המה לבי אלי שלש לא נרדמתי מתוך חרד שלושך, אילו ידעת, כמה גרמת להוריך היקרים, לאו לחבריך הרבים, אילו ידעת דמעות הולנו על קברך הר כמה דמעות נול בלבנו, אי עת, גם אתה היית מויל ד בעלותנו על קברך ביום ה לא יכולנו להספידך כראוי, עות לפחו את גרונו, ד האלמות והחמות היו הספר ריך ספרו בבכי כי רק דם בקשו וקיוו מסך, — שתהי ירא שמים. ואתה קיימת ד לעולם לא אשכח את דבו על קברך: "תמיד הייתי שיחווך בריא, שהרי צדי אולם אסך שחכה כנראה א רי הי" יתברך במות שני ב רן: בקרובי אקדש...

אחר מירדו וז

תלמיד ישיבה בחזית

לפי חוק שירות הבטחון בישראל, משורררים תלמידי הישיבות משירות צבאי בצה"ל. שמואל שפרמן היה בחור ישיבה. הוא גדל בשכונת זכרון משה בירושלים, למשפחה דתית אדוקה, כשביבה דתית שמרנית. את חינוכו הסודי קיבל בבית-ספר מוה"י ומיד המשיך בלימודיו בישיבת כפר הראיה ובישיבת זכרון יעקב, שעברה בתקופה מאוחרת יותר לכפר חסידים. שמואל שפרמן היה בחור ישיבה עליון, את כל זמנו הקודש ללימודים. אולם כשהגיעה שעתו להיחייב לצבא, לא ניצל את עובדת היותו בחור ישיבה, הוא התגייס, כעבור תקופת שירות קצרה בהמקד לא קרבי, התגייס שאם כבר להיות חייל, או חייל באמת. הוא התנדב ליחידה קרבית.

לא היה סתירה בנפשו בין האדם הדתי-המאמין שבו, ובין החייל הקרבי המשתתף בפעולות. שמואל קיבל על עצמו את תפקיד סמל הדת ביחידתו, בדרגת רב-טוראי, קראו לו שמיל ואיש לא העז ללעוג לו ולמסירותו לה. סיפרו עליו ספורים מופלאים. פעם, כשהיחידה כולה יצאה ביוזם להצגה ביהודסרון בדרמת"ן, הרגיש החיילים כי שמיל אינו נמצא עמם, רק לאחר ההצגה התברר כי בשעה שהחיילים ישבו ביהודסרון, קפץ שמיל, שגם בכיסו היה כרטיס בניהל, לישיבה הקרובה והקדיש את השעות לעיון בספרים. במעט אחרת, נסעו החיילים בערב שבת, ליד רמלה ירדה השבת. שמואל שפרמן עצו את המכונית: "אני לא נוטע יותר". מכיון שהיה זה בחג השבועות, חיפש ישיבה קרובה בה יוכל ללמוד.

אמרו לו כי בכפר שפריר, כפר חסיד חביד, ישנה ישיבה. הוא הלך ברגל עד הכפר, מטר שם את הכסף שהיה בכיסו לשמשיית של בית-הכנסת וחזר והלך עד ללוד, שם למרו אושי חביד בישיבה המקומית. את כל הלילה בילה בלימודים בספרי הקודש. כאשר בא שמואל לישיבת כפר הראיה, בהיותו ילד עריון, היה נער צנום וביישן. חמש שנים ישב ליד הגמרא ולמד, חמש שנים היה ראשו ורובו שקוע בעולם רוחני טהור. אף על פי כן, כשהתגב, היה בחור עליון ושמת, בעל גוף חסון, וספורטאי ב" שעות הצורך. בבית לא הרבה לספר על

שמואל שפרמן

מעשיו. אולם בעקיפין נודע להוריו על קרבות בהם השתתף, באחד מהם נקלע ל" כיתור, והצליח, יחד עם חבריו ליחידה, להחליץ ממנו לכסוף, לאחר שמצבם היה כמעט נואש.

ביום הכיפורים האחרון נסע לכפר חסידים, לישיבה בה למד, הוסיף בסני בני כתתו, שהמשיכו בלימודים, רב הישיבה, הי" רב לפין, קיבלו בכבוד גדול, הומינו לביתו לארוחה של מוצאי יום כיפור ואף נשא נאום באוני בני הישיבה בו הצלה על נם דת שמואל שפרמן, כאדם שידע למוז את הי" את עם צרכי המדינה.

בעוד חשעה חודשים עמד להשתחרר, חשב להמשיך בלימודים בישיבה ולהשתלם במספטים.

הוא נהרג בשני בנובמבר, בהיותו בן 20. כאשר הקרבות בסניי פגע בו רסיס רימון והרגו. בין חפציו האישיים שנשא עמו כל הדרך, ביליקס הגב הקטן, היו סידור, טלית ותפילין.

ישיבת "בנסת הזקיהו"

ע"ש הגאון מרן חזקיהו יוסף מיסקובסקי זצ"ל אב"ד קריניק (פולניה)

YESHIVATH "KNESSET HEZEKIAH"

FOUNDED TO PERPETUATE THE MEMORY OF HAGAON MARAN HEZEKIAH JOSEPH MISHKOVSKY RABBI OF KRINIK (POLAND)

RABBINICAL
SEMINARY
AND HOSTEL
FOR NEW
IMMIGRANTS

KFAR HASSIDIM
Formerly in
Zichron Yaacov
ISRAEL

ב"ה. כפר חסידים, ס' כסלו חשי"ז
ISRAEL P.O.B. 7 ת.ד. 7 ישרא

בית מדרש
גבוה לתלמוד
בית ומעון
לשכבי גולה
כפר חסידים
(לשעבר בזכרון יעקב)
ישראל

לכבוד
משפחת שפרמן
ירושלים

מ. נ.

הצטערנו מאד לשמע על האסון הגדול שקרה, בנפול בנכם
האהוב, חלמיד ישיבתנו היקר שמואל שפרמן ביי"ד,
במערכת סיני.

הערכנו תמיד את סגולותיו של שמואל ז"ל, וקוינו לראותו
כגדול בתורה, המסיבות הביאו אותו לשורות מגיני ארצנו הקדושה,
אך גם נשאר ברוחו כחלמיד הישיבה.

זכור לנו יום-כפור האחרון, כששמואל ז"ל בא לישיבה
בכפר חסידים, כמה שמח על ההזדמנות להמצא בין כתלי הישיבה
ביום הקדוש, משיחותיו ראו את הכרתו הדתית העמוקה, ואז גם
הביע את רצונו והחלסתו לחזור לישיבה עם שחרורו מהצבא.

שמואל ז"ל לא זכה לחזור לישיבה של מטה, אך כקדוש
זכה להכנס לישיבה של מעלה.

לב מי לא ירעד על שמואל ז"ל כי איננו, זכרו ישאר
לברכה בישיבה.

חזקו ואמצו באבלכם ויגונכם הכבד, המקום ינחם אתכם
בחן שאר אבילי ציון וירושלים, ולא תוסיפו לדאבה עוד.

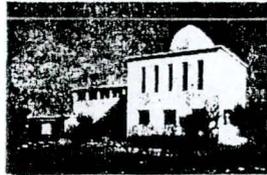
המשתתפים בצערכם,

הנהלת הישיבה

הרב אלי' אל יעזר מיסקובסקי
ראש הישיבה

המרכז העולמי של המדרש
ישיבת בני עקיבא
 YESHIVATH BNEI AKIVAH

כפר הרואה, עמק חפר
 תדרת, תיבת דואר 50
 Kfar Haroeh, Emek Hefer
 Hadera, P. O. B. 50
 ארץ ישראל ISRAEL

בית ג' כפאן, אג"ס
 זכ"ר
 ביה שפרתן
 במקום ימים אומץ!

א.י.

קראו נא בפה אב המגדלותא במלכא הגבול הזקק זמן
 שדאמא ה"ק, ב' יקרא מאו, זקנו אלהים זמן טארו.
 יבארנו כי המעבד אמת ה"קנינו אהרנו גאיב אלאו, זכ"ר
 ה"ק זא אב.
 זמן זמן אהרנו יבנק אב הזקק המלכא זמן אהרנו
 זא יוסעו אבאקו קוב.

ביאור זכ"ר
 אזה ל"פ זכ"ר

נ.י.
 זמן זמן אב אהרנו
 אהרנו זמן זמן זמן זמן
 זמן זמן זמן זמן זמן זמן
 זמן זמן זמן זמן זמן זמן

מדינת ישראל
 משרד הביטחון
 אגף כח אדם/המחלקה להנצחת החייל

חאריך: 1957 23

מספר: /כב/7/

לכבוד
 מר יחזקאל שפרמן,
 בית הרב המאירי אוסטרובסקי,
 קרית משה מס. 11,
 ירושלים.

בהתאם להוראת המטה הכללי, הנני מעביר
 לידכם את "אוח-סיני" שהוענק ליקירכם

316254 רב"ט שמואל שפרמן

זכרונו לברכה.

יהי אוח זה מזכרת נצח לגבורת החייל
 שמסר נששו על חיי העם והמולדת.

בגאונכם הנחמו.

ברגשי כבוד,

 משה אורבך - סגן אלוף
 מנהל המחלקה.